

Fra filmens verden har der været rejst kritik af, at loven på visse punkter er for meget ramme og for lidt indhold, altså at loven ikke er tilstrækkelig detaljeret omkring f.eks. rådernes kompetence, og at det i for høj grad er op til ministeren at udstikke de endelige retningslinjer.

For Det Radikale Venstre at se er fordelene ved en sådan rammelovgivning, at fleksibiliteten bliver større, så det bliver nemmere at tilpasse sig nye udviklingstræk i samfundet og i filmproduktionen. På den anden side er vi selvfølgelig lydhøre over for relevante indvendinger og i forbindelse med udvalgsarbejdet parate til at foretage præciseringer og opstramninger, hvis det skønnes nødvendigt.

Hvad angår Medierådet, skal det ikke være nogen hemmelighed, at vi i Det Radikale Venstre ikke var enige i beslutningen om at ophæve filmcensuren. Desværre mente et flertal i Folketinget noget andet, og derfor står vi nu med en løsning, som på mange måder er god, hvis Medierådet og filmens verden vel at mærke formår at bruge de muligheder, som filmloven lægger op til.

Det gode ved den nye ordning er, at forældre – og voksne i det hele taget – får større ansvar for børnenes filmforbrug, og at det bliver nemmere at orientere sig om, hvad filmene indeholder i kraft af den obligatoriske mærkning. Samtidig er vi meget optaget af PG-ordningen, altså ideen om, at børn og unge kun kan se visse film, hvis de er i følge med deres forældre eller en anden voksen, at børn ikke bare kan gå ind og se hvad som helst alene.

Den voksnes erfaringsverden er langt bredere end barnets og den unges. En vigtig forudsætning for, at et barn ikke får et fuldstændig forvrænget billede af virkeligheden, er, at barnet bliver konfronteret med den voksnes virkelighed, at barnet får mulighed for at diskutere det set, det oplevede, med en voksen. En sådan udvikling kan PG-ordningen understøtte.

Jeg håber derfor, at Medierådet vil bruge den mulighed og i det hele taget tage sin opgave – nemlig at værne om de svageste grupper af børn og unge – meget alvorligt. Stærke forældre og stærke børn skal nok klare sig. Vores opgave som politikere er således efter min mening at spænde et netværk ud under de svage børn f.eks. ved at stille krav om, at børn ikke må se voldsfilm alene, i al fald ikke, hvis det foregår i et offentligt rum.

Nogen vil sikkert mene, at en sådan ordning forslår som en skrædder et vist sted. Det mener jeg ikke. Ved at vi klart tilkendegiver, at vi ikke vil have, at børn ser voldsfilm alene, sender vi et signal til filmverdenen og til forbrugerne. Vi er med til at udstikke nogle retningslinjer for, hvad der er godt og ikke godt.

Jeg er meget nervøs for den udvikling, som har gjort, at vore børn i stigende grad tilegner sig verden gennem billeder snarere end gennem ordet. Jeg er bekymret for, hvad det betyder for barnets begrebsudvikling, bevidsthed og evne til at begå sig.

Traditionelt har vi bearbejdet det sete gennem samtalen og ordet og på den måde skabt mulighed for at ændre på virkeligheden ved at sætte ord på den. Den mulighed spilles børnene af hænde, hvis billederne kommer til at stå alene, og hvis billederne så oven i købet er formet over helt arkaiske kulturformer med volden og den rå sex i centrum, så er der endnu mere grund til at være bekymret.

Når børnene sættes ind i vore biler, skal de have sikkerhedsseler på. Når de ser film, skal de også have sikkerhedsseler på i form af voksne, som værner om deres billedforståelse.

Set i lyset af udviklingen på medieområdet vil jeg opfordre til, at kulturministeren følger udviklingen nøje eventuelt i form af en årlig redegørelse til Folketinget om, hvordan Medierådets informations- og vejledningsarbejde virker, og om, hvordan børnenes medieforbrug udvikler sig.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre støtte det fremlagte lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Loven rummer, som andre ordførere for længst har været inde på, to ting, der ikke umiddelbart havde behovet at have noget med hinanden at gøre, ud over at de i en vis udstrækning handler om film.

Fremskridtspartiets opfattelse er, at både Statens Filmcentral, Det Danske Filminstitut og Det Danske Filmmuseum er udmærkede institutioner, og vi støtter absolut deres eksistens. Vi mener bare ikke, at man skal støtte dem over finansloven med tvangsoptkrævede skattemidler.

Hvordan de så i øvrigt vil organisere sig, er heller ikke noget, som vi mener at det sådan specielt er Fremskridtspartiets eller Folketingets opgave at bestemme. Derfor vil vi sige, at for så vidt angår den halvdel af lovforslaget overlader